

[Finansministeren.]

ærede medlem hr. Ove Hansen har givet. Jeg synes tværtimod, at de giver mulighed for, at det ærede medlems tal er rigtige. Og her ser vi altså, at for dette vurderingsdistrikt 3, Ballerup, der omfatter 1.500 lejligheder, altså imellem $\frac{1}{3}$ og $\frac{1}{4}$ af samtlige etagelejligheder derude, er den gennemsnitlige belastning pr. lejlighed godt og vel 70 kr. Det kan da ikke gøre det mindre sandsynligt, at der for de øvrige lejligheder kan være tale om en så meget lavere grundstigningsskyld, at resultatet bliver som tidligere nævnt. Jeg synes derfor, jeg gerne ville sige dette her, fordi der ikke er nogen grund til, at det skal drages i tvivl, at det ærede medlem hr. Ove Hansen har givet korrekte oplysninger her.

Så vil jeg gerne bekræfte over for det ærede medlem hr. Axel Kristensen, at de arealer, der er omtalt i direktivet som egnede til udstykning, er de arealer, som er omvurderet indtil nu, til og med 1964, men ikke fremover. Deri har det ærede medlem ret, og det er rigtigt forstået.

(Kort bemærkning).

Axel Kristensen: Jeg må tilstå, at jeg gik ud fra, at når vi fik noget fra den højtærede finansminister, så var det repræsentativt, og jeg kan ikke forestille mig, at det skulle være rigtigt, når hans departement giver os tal, der skal give os et billede af stillingen, fra 5 distrikter i København og omegn, hvor vi ved, at grundstigningsskylden er den afgørende faktor — vi ved godt, at det ikke er så slemt mange andre steder, som det er her — så at sige, at gennemsnittet i Ballerup kommune skulle ligge på ca. 35-36 kr., når vi ved, at for udlejningslejligheder er gennemsnittet 80 kr. Det er fuldkommen usandsynligt.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forslagsstillerne (Gottschalck-Hansen): Ja, jeg er taknemlig for, at den højtærede minister nu igen i dag to gange oven i købet har erkendt, at han vil være villig til også at se på de urimeligheder og den uret, der er begået før 1960-vurderingen. Ja, så begynder vi jo i virkeligheden at nærme os hinanden, for vi taler om provenutab, og provenuet i

1960 var jo et eller andet sted mellem 20 og 25 mill. kr. Ja, det var det, det var talstørrelsen for afgiften, nemlig det halve til staten, det halve til kommunerne. Når man så tager disse skævheder væk, bliver dette tal yderligere forringet. Ville det så ikke være rigtigt, højtærede minister, at undlade overhovedet at opkræve en grundværdstigningsafgift, når tallet som indtægtsbeløb for staten bliver så begrænset, som det vitterligt gør? Hvorfor opretholde en uret og en forskelsbehandling? Det kan jeg ikke rigtig forstå.

Finansministeren (Poul Hansen): Må jeg til det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen sige, at det er jo ikke provenuet i 1960, vi skal regne med; det er provenuet i 1961-62. Det var det, der fremgik af vurderingerne i 1960. Nu har jeg ikke tallet hos mig, men jeg mener absolut, at det ligger væsentligt højere end det tal, som det ærede medlem her nævnte. (*Ordføreren for forslagsstillerne [Gottschalck-Hansen]:* I 1962 var det 64 mill. kr.!). Ja men så passer det jo også, det nok har ligget på 50-60 mill. kr. i 1961-62.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslagene nr. 1 og 2 vedtoges uden afstemning.

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes med 82 stemmer mod 65.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om udskydelse af 13. alm. vurdering m. v.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 119) findes i tidenden sp. 3774, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 665).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets